

Otravurile folosite in vremea romanilor

Prima lucrare care trateaza despre "Otravuri si antidoturi" se datoreste lui Avicena si mult mai tarziu, la un interval destul de mare de timp, apar si alte carti cum ar fi cea a lui Nicolas Mirepsus, medic grec din secolul al XII-lea, carte denumita "Codex medicamentarius" sau Antidotariul lui Nicolas, si, catre sfarsitul evului mediu, lucrarea "De venenum" de Ardoynus, care trateaza despre toxicele vegetale si simptomele pe care le produc.

In timpul romanilor, cazurile de otraviri erau frecvente ; astfel Titus Livius relateaza ca in anul 423 au aparut un mare numar de morti subite, toate cu aceleasi simptome, care au provocat groaza in societatea romana. Nu se stia carei cauze s-ar putea atribui numeroasele decese, care erau ca o epidemie, cand deodata un sclav a denuntat existenta unei asociatii de 20 de femei romane, care se ocupau cu prepararea de bauturi otravitoare necesare pentru a scapa de diverse persoane neplacute sau pe care voiau sa le mosteneasca ; pentru a se apara, ele au sustinut ca bauturile nu erau decat simple remedii. La cererea sclavului care le-a denuntat, femeile au fost invitate sa bea din preparatele lor, in urma carui fapt au murit toate ; "dupa aceasta urmarirea a fost continuata si impotriva complicilor, al caror numar se ridica la 70, fiind toti condamnati".

Mai tarziu, crimele prin otravire s-au inmultit de asa maniera incat Sylla emite o lege, cunoscuta sub numele de "Lex Cornelia de sicariis et veneficiis", care pedepsea aspru pe cei care fac uz de otravuri. Aceasta lege se exprima astfel : "Alio senatus consulto efjecium est, ut pigmentarii, si cui tenere cicutam, salamandram, aconitum, pituocampas aut bibrastim, mandragoram ; quod lustramenti causa, dederint cantharidas, poena leneantur hujus legis". Pedepsele erau : "Insulae aeporlatis, bonorum annium ademptio".

in timpul imperiului roman existau otravitori de profesie, atasati pe langa palat. Asa era Locusta si Canidia.

Locusta a fost aceea care a otravit pe Britannicus din ordinul lui Nero. Cazul este povestit astfel de Suetonius :

"Locusta dadu lui Nero o otrava care initial nu actiona asa cum spera si nu-i provoca lui Britannicus decat diaree. Nero o chema pe Locusta si o lovi, reprosindu-i ca i-a dat un remediu si nu o otrava. si cum ea se scuza ca nu putea comite o crima asa de odioasa, acesta ii ordona sa prepare in fata lui o otrava cu efectul cel mai prompt posibil ; o incercara pe o capra, care insa nu muri decat dupa cinci ore. A intarit otrava si au fiert-o din nou, ad-ministrand-o unui porc care muri pe loc. Nero duse otrava in sufragerie si dadu ordin sa-i fie servita lui Britannicus, scara, in supa. Tanarul print cazu indata ce o gusta si Nero spuse invitatilor ca aceasta era un simplu atac de epilepsie, boala de care se stia ca sufera".

La randul ei Locusta a fost omorata mai tarziu din ordinul lui Nero, intrucat intentionase sa-l otraveasca.

Otravurile folosite in timpul romanilor au ramas putin cunoscute ; in afara de doua produse arsenicale, citate de Ogier, se crede ca se cunostea tehnica izolarii acidului arsenios si arsenului

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

metalic. Aceasta rezulta din descrierea data de Olympidor si pe care a publicat-o Berthelot. Realgarul era cunoscut sub numele de "sandarac" iar orpimentul sub numele de arsenic. Acidul arsenios era denumit "alun" sau "cerusa".